

מסכת ביכורים

פרק ב

א. התרומה והבכורים, חייבים עליהן מיתה וחמץ, ואסורים לזרים, והם נכסי כהן, ועולין באחד ומאה, וטעונין רחיצת ידים והערב שמש. הרי אלו בתרומה ובכורים, מה שאין כן במעשר:

ב. יש במעשר ובכורים מה שאין כן בתרומה, שהמעשר והבכורים טעונים הבאת מקום, וטעונים ודוי, ואסורין לאונן. רבי שמעון מתיר. וחיבין בבעור. ורבי שמעון פוטר. ואסורין כל שהן מלאכל בירושלים. וגדוליהן אסורים מלאכל בירושלים אף לזרים ולבהמה. רבי שמעון מתיר. הרי אלו במעשר ובכורים, מה שאין כן בתרומה:

ג. יש בתרומה ובמעשר מה שאין כן בבכורים, שהתרומה והמעשר אוסרין את הגר, ויש להם שעור, ונוהגים בכל הפרות, בפני הבית ושלל בפני הבית, ובאריסין ובחכורות ובסקריקון ובגזלן. הרי אלו בתרומה ובמעשר, מה שאין כן בבכורים:

ד. וַיֵּשׁ בַּבְּכוֹרִים מֶה לְשֹׂאִין כֹּה בַּתְּרוּמָה וּבַמַּעֲשִׂיר, לְשֶׁהַבְּכוֹרִים נִקְנִין
בַּמַּחְכֵּר לַקָּרָקַע, וְעוֹשֶׂה אָדָם כָּל שְׂדֵהוּ בְּכוֹרִים, וְחֵיב בְּאַחֲרֵיוֹתָם,
וּטְעוֹנִים קָרְבָּן וְשִׁיר וּתְנוּפָה וְלִינָה:

ה. תְּרוּמַת מַעֲשִׂיר שְׁוֵה לַבְּכוֹרִים בְּשִׁתֵּי דָרָכִים, וְלַתְּרוּמָה בְּשִׁתֵּי
דָרָכִים. נִטְלָת מִן הַטְּהוֹר עַל הַטָּמֵא, וְשֵׁלָא מִן הַמָּקוֹר, בַּבְּכוֹרִים.
וְאוֹסְרֵת אֶת הַגֶּרֶן, וַיֵּשׁ לָהּ שְׁעוֹר, כַּתְּרוּמָה:

ו. אֶתְרוּג שְׁוֵה לְאֵילָן בְּשִׁלְשָׁה דָרָכִים, וְלִירֵק בְּדָרָךְ אֶחָד. שְׁוֵה
לְאֵילָן, בְּעֶרְלָה וּבְרִבְעֵי וּבְשִׁבְעִיעִית. וְלִירֵק בְּדָרָךְ אֶחָד, שְׁבִשְׁעַת
לְקִיטָתוֹ עֲשׂוּרוֹ, דְּבָרֵי רַבֵּן גַּמְלִיאֵל. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, שְׁוֵה לְאֵילָן
בְּכָל דָּבָר:

ז. דָּם מֵהַלְכֵי נִשְׁתִּים, שְׁוֵה לְדָם בְּהֵמָה, לְהַכְשִׁיר אֶת הַזֵּרֵעִים. וְדָם
הַשָּׂרֵץ, אֵין חֵיבִין עָלָיו:

ח. כּוֹי, יֵשׁ בּוֹ דָרָכִים שְׁוֵה לַחֲתָה, וַיֵּשׁ בּוֹ דָרָכִים שְׁוֵה לַבְּהֵמָה, וַיֵּשׁ
בּוֹ דָרָכִים שְׁוֵה לַבְּהֵמָה וְלַחֲתָה, וַיֵּשׁ בּוֹ דָרָכִים שְׁאִינוֹ שְׁוֵה לֹא
לַבְּהֵמָה וְלֹא לַחֲתָה:

ט. כִּיצַד שְׁוֵה לַחֲתָה, דָּמוֹ טָעוֹן כְּסוּי כְּדָם חֲתָה, וְאֵין שׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ
בְּיוֹם טוֹב, וְאֵם שְׁחָטוּ, אֵין מְכַסִּין אֶת דָּמוֹ, וְחָלְבוֹ מְטַמֵּא בְּטִמְאָת
נִבְלָה כַּחֲתָה, וְטִמְאָתוֹ בְּסִפְקָא, וְאֵין פּוֹדִין בּוֹ פֶּטֶר חֲמוֹר:

י. כיצד נשנה לבהמה, חלבו אסור כחלב בהמה, ואין חיבין עליו
כרת, ואינו נלקח בכסף מעשר לאכל בירושלים, וחיב בזרוע
ולחיים וקבה. רבי אליעזר פוטר, שהמוציא מחברו עליו הראיה:

יא. כיצד אינו נשנה לא לחיה ולא לבהמה, אסור משום כלאים עם
החיה ועם הבהמה, הכותב חיתו ובהמתו לבנו, לא כתב לו את
הכוי, אם אמר הריני נזיר נשנה חיה או בהמה, הרי הוא נזיר.
ושאר כל דרכיו, שוים לחיה ולבהמה, וטעון שחיטה כזה וכזה,
ומטמא משום נבלה ומשום אבר מן החי כזה וכזה: